Люсі зазирає в шафу

Жили собі якось на світі четверо дітей і звали їх Пітер, Сьюзан, Едмунд та Люсі. Почалася війна, Лондон щодня зазнавав повітряних атак, тож батьки відправили дітлахів подалі від усіх цих жахів. Наша ж історія саме про те, що з цими дітьми сталося потім, та які пригоди довелося їм пережити. Опікуватися Пітером, Сьюзан, Едмундом і Люсі доручили старенькому професорові, який мешкав у глибинці, за десять миль* од найближчої залізничної станції та за дві милі від найближчої пошти. Він не мав дружини, у своєму величезному будинку жив разом з економкою на ім'я місіс Макріді та трьома служницями. (Служниці звалися Айві, Маргарет та Бетті, але вони не надто важливі для нашої історії.) Сам Професор був літнім чоловіком із кудлатим сивим волоссям, яке на більшій частині його обличчя буяло так само, як і на голові; діти полюбили його майже одразу. Майже, бо коли першого вечора Професор зустрічав їх біля парадних дверей, то виглядав настільки дивакувато, аж Люсі (найменшенька) трохи злякалася, а Едмундові (найменшому після Люсі) було так смішно, що йому довелося вдавати, ніби сякається, щоб тільки приховати регіт.

* Милья — міра довжини, що дорівнює 1,609 км.

Тієї першої ночі, щойно всі побажали Професорові на добраніч та піднялися нагору сходами, хлопці зазирнули до кімнати дівчат, щоб обговорити останні події.

— Нема чого й казати, нам круто пощастило, — сказав Пітер. — Схоже, все складається просто супер. Цей старий пень дозволить нам робити все що заманеться.

— Не кажи на нього «старий пень»! Як на мене, він душка, — обурилася Сьюзан.

— О, та годі вже! — вигукнув Едмунд, який дуже втомився, але вдавав, ніби зовсім не втомлений, тож від того вдавання в нього завжди псувався настрій. — Припиніть отак розмовляти!

— Як розмовляти? — запитала Сьюзан. — І взагалі, тобі вже час бути в ліжку.

— Говориш, як мама, — буркнув Едмунд. — Та хто ти така, щоби вказувати мені, коли лягати в ліжку? Сама ходи до ліжка.

— А може, нам усім уже варто лягати? — озвалася Люсі. — Якщо хтось почує, як ми тут розмовляємо, нам напевно перепаде на горіхи.

— Ні, не перепаде, — заперечив Пітер. — Я ж тобі сказав, у цьому домі ніхто не зважатиме, що ми там робимо. До того ж нас не почують. Звідси десять хвилин ходи вниз до їдальні, та ще й купа сходів і коридорів.

— Що це за шум? — раптово запитала Люсі.

Цей будинок був значно більший за ті, де вона була раніше, і думка про всі ці довжелезні коридори з безліччю дверей, що ведуть до порожніх кімнат, почала її трохи бентежити.

— Це просто пташка, дурненька, — сказав Едмунд.

— Це сова, — заявив Пітер. — Вочевидь, тут непогано ведеться птахам. Усе, зараз я йду спати. І ось що: пропоную завтра піти та все тут обдивитися, бо ж у такому місці, як це, можна знайти що завгодно. Ви бачили ті гори, коли ми їхали? А ліси? Тут мають водитися орли. І олені. І яструби.

— Борсуки! — підхопила Люсі.

— Лисиці! — вигукнув Едмунд.

— Кролі! — додала Сьюзан.

Але на ранок пішов такий рясний і затяжний дощ, що годі було роздивитися і гори, і ліси, — навіть струмочка в садку не було видно.

— Аякже, ось саме сьогодні неодмінно мав піти дощ! — буркнув Едмунд.

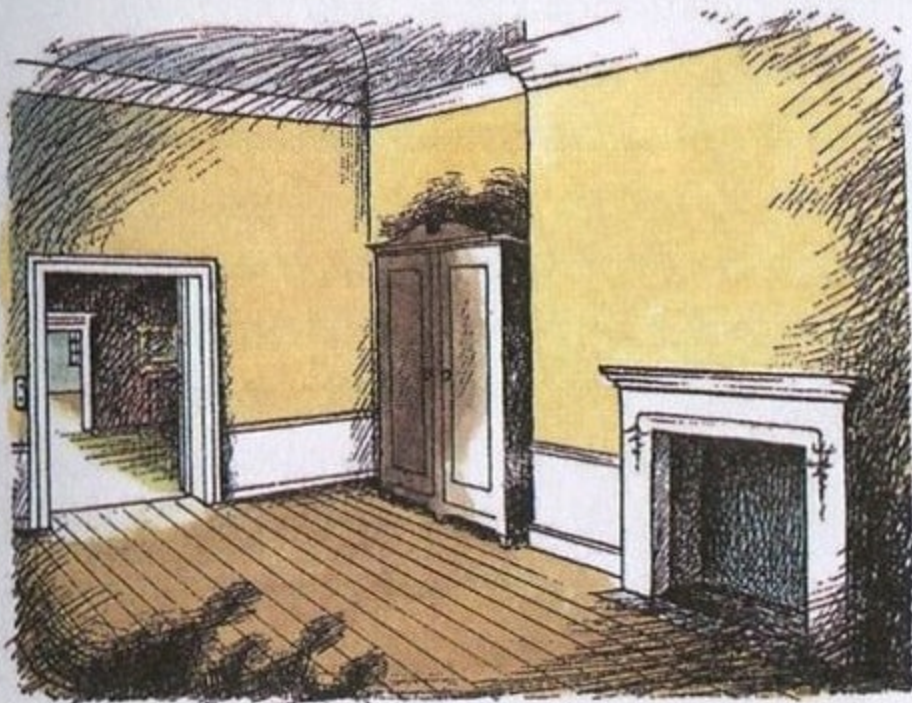
Вони щойно поснідали з Професором і перебували нагорі, в кімнаті, яку він їм виділив: вузькій і довгій, наче пенал, з низенькою стелею, з двома вікнами на один бік та двома на другий.

— Годі вже бурчати, Еде, — сказала Сьюзан. — Ставлю десять проти одного, що за годину вже проясніє. А наразі маємо все, чого заманеться. Тут є радіо та купа книжок.

— Це вже без мене, — заявив Пітер. — Я збираюся обстежити будинок.

Усі пристали на цю ідею, і саме так почалися пригоди. В будинку було стільки кімнат і закапелків, що, здавалося, його ніколи не обійдеш і не обстежиш до кінця. Кілька перших дверей, як усі, власне, й передба-

чали, вели тільки до гостьових покоїв; але невдовзі діти потрапили до неймовірно довгої кімнати з великою кількістю картин, і там знайшли лицарські обладунки; наступною була кімната, цілковито оббита зеленим сукном, а в кутку виблискувала арфа; далі йшли три сходишки вниз та п'ять угору, а тоді — щось на кшталт маленького сходового майданчика з дверима; ті двері виходили на балкон, а вже там — справжнісінька анфілада* заставлених книжками кімнат. Здебільшого всі ті книжки були дуже старими і грубими, деякі навіть більші за Біблію в церкві. Трохи згодом діти зазирнули до кімнати зовсім порожньої, якщо не зважати на одну велику шафу з дзеркальними дверцятами. Окрім цієї шафи в кімнаті взагалі нічого не було, хіба що засохлі волошки на підвіконні.

* Анфілада — ряд кімнат, з'єднаних між собою спільними дверима.

— Тут нічогісінько! — гукнув Пітер, і всі потяглися з кімнати геть, — усі, крім Люсі. Вона залишилася, бо подумала, що варто все-таки помарудитися з дверцятами тієї шафи, хай би вони й були замкнені. На превеликий подив Люсі, дверцята відімкнулися легко, і з шафи викотилися дві нафталінові кульки.

Люсі зазирнула досередини й побачила кілька довгих хутряних пальт, які висіли на вішаках. Понад усе на світі Люсі подобався запах хутра, а ще вона любила його на дотик. Тож дівчинка зайшла до шафи, стала поміж хутром і потерлася об нього щічками. Двері Люсі, певна річ, залишила прочиненими, бо ж розуміла, як це безглуздо — замкнутися у шафі. Незабаром вона ступила ще крок углиб і за рядом пальт намацала другий! Тут було майже зовсім темно, тож Люсі простягнула руки, щоб часом не стукнутися об задню стінку шафи. Вона ступила ще крок углиб, тоді ще два, три, щоразу готова відчувати дерево під пучками пальців. Та так і не відчула.

«Ця шафа, мабуть, просто велетенська!» — міркувала собі Люсі, розштовхуючи м'які поли пальт і щоразу пробираючись далі вглиб. Зненацька щось зарипіло в неї під ногами. «Невже це знову ті нафталінові кульки?» — подумалося їй, і вона нахилилася, намацуючи їх рукою. Проте долівка шафи замість твердого, гладенького дерева була вистелена чимось м'яким, пухкеньким та напрочуд холодним.

— Дуже дивно, — промовила дівчинка вголос і ступила ще два кроки вперед.

Наступної миті Люсі зауважила, що їй по обличчю вже не третється м'якеньке хутро, а шарпає щось тверде, жорстке і навіть колюче.

— От лихо, та це ж схоже на гілки дерев! — вигукнула вона.

І тоді побачила, що попереду жевріє якесь світло, і не перед очима, там, де за кілька дюймів* мала би бути задня стінка шафи, а десь дуже-дуже далеко. Щось холодне та м'яке падало згори на голову дівчинки, і за мить Люсі врешті збагнула, що стоїть посеред нічного лісу просто на снігу, а в повітрі кружляють сніжинки. Дівчинка страшенно розхвилювалася: було водночас страшно і цікаво. Вона озирнулася. Поміж темними стовбурами дерев все ще можна було розгледіти дверцята шафи й навіть розрізнити обриси кімнати, звідки почався цей шлях. Там, здається, все ще був білий день. «Якщо щось піде не так, я завжди можу повернутися», — вирішила Люсі, добре пам'ятаючи про завбачливо незамкнені дверцята. Вона рушила далі, крізь ліс, по рипкому снігу, до того, іншого світла. Десь за десять хвилин дівчинка побачила його джерело — звичайнісінький парковий ліхтар. Доки Люсі стояла

* Дюйм — міра довжини, що дорівнює 2,5 см.

й обдивлялася ліхтар, міркуючи, звідки він міг узятися посеред лісу і що ж їй, власне, далі робити, до її слуху долинув легкий звук дрібного цокотіння; ще мить — і у світлі ліхтаря показалася дивовижна особа. Тулуб і голова істоти були цілком людськими, а от ноги, вкриті лискучою чорною вовною, закінчувалися ратицями і скидалися на цапині. Дивне створіння, лише трішечки вище за Люсі, тримало над головою білу від снігу парасолю, і, до всього, мало ще й хвоста. Люсі одразу й не помітила хвіст, чепурненько перекинутий через руку з парасолею (мабуть, щоб по снігу не волочився). Шию незнайомця огортало червоне вовняне кашне, а шкіра його приємного маленького личка з короткою гострою борідкою також була червонястою. Крізь кучеряве волосся витикалися двійко ріжок. Однією рукою, як я вже казав, створіння тримало парасолю, а другою — якісь пакунки, загорнуті в брунатний папір. Через пакунки і сніг довкола здавалося, ніби цей невідомо-хто щойно робив закупи до Різдва. Це був фавн. І коли він побачив Люсі, то від здивування підстрибнув так рвучко, що всі пакунки розлетілися навсібіч.

— Боже мій милий! — заволав фавн.

Що відкрилося Люсі по той бік шафи

— **Д**оброго вечора, — сказала Люсі. Але фавн так перейнявся збиранням своїх пакунків, що навіть не одразу відповів. Лише позбиравши все, він злегка вклонився.

— Доброго вечора, доброго вечора, — привітався фавн. — Перепрошую (не хочу видатись вам занадто допитливим), та чи не помилюся, коли назву вас Донькою Єви?

— Мене звать Люсі, — відповіла дівчинка, до пуття не розуміючи, про що йдеться.

— Але ви — пробачте мені, заради Бога, — ви те, що вони називають дівчинкою? — перепитав фавн.

— Ну звісно, я дівчинка, — відказала Люсі.

— Тобто ви фактично людина?

— Ну звісно, я людина, — підтвердила Люсі, усе ще трохи розгублена.

— Аякже, аякже, — пробурмотів фавн. — Ну я й телепень. Але я ніколи раніше не бачив Сина Адама чи Доньку Єви. Я дуже втішений. Тобто... — і він раптом зупинився, так, ніби збирався сказати щось недозволене, але вчасно схаменувся.

— Дуже втішений, дуже втішений, — провадив він. — Дозвольте відрекомендуватися. Мене звати Тамнус.

— Дуже приємно познайомитися, містере Тамнусе, — чемно відказала Люсі.

— Чи можу я вас запитати, о Люсі, Донько Єви, — повів далі містер Тамнус. — Як ви потрапили до Нарнії?

— До Нарнії? А що це таке? — здивувалася дівчинка.

— Ось це — земля Нарнії, — відповів фавн, — саме тут, де ми тепер з вами перебуваємо. Вона простягається від Ліхтаря і до високого замку Кер-Паравел, що біля Східного моря. А ви... ви прийшли сюди з диких лісів заходу?

— Я... я прийшла крізь шафу в кімнаті для гостей, — пробурмотіла Люсі.

— А! — промовив фавн трохи засмучено. — Якби ж то я ретельніше вчив географію, коли був іще фавне-нятком, я б напевно знав про всі ці дивовижні краї. Тепер уже запізно.

— Але це взагалі-то ніякі й не краї, — сказала Люсі, ледве стримуючи сміх. — Це просто отам позаду... принаймні... я не впевнена... Там тепер літо.

— Проте, — мовив містер Тамнус, — у Нарнії тепер зима, зима казна з яких часів, і ми обоє схопимо застуду, якщо будемо стовбичити тут, на снігу. О Донько Єви з далекої країни Кімнатід-ля-Гостей, де вічне літо панує навколо прекрасного міста Ша-Хву, чи не погодитеся ви піти й випити зі мною чаю?

— Дуже вам дякую, містере Тамнусе, — відповіла на це Люсі, — але я хвилююся, чи не варто мені вже повертатися назад.

— Це ж тут поруч, за рогом, — запротестував фавн. — Там у нас затишне багаття, будуть грінки, сардини... І торт...

— Що ж, це так люб'язно з вашого боку, — погодилася Люсі. — Але я не зможу затриматися надовго.

— Дозвольте запропонувати вам руку, о Донько Єви, — гречно мовив містер Тамнус, — тоді я зможу нести парасолю над нами обома. Нам туди. Отож ходімо.

І Люсі з подивом виявила, що крокує лісом попід ручку з цим чудернацьким створінням так, ніби вони знайомі вже цілу вічність.

